# РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (осми състав)

1 юли 2009 година *

По съединени дела T-273/06 и T-297/06

**ISD Polska sp. z o.o.,** установено във Варшава (Полша),

**Industrial Union of Donbass Corp.,** установено в Донецк (Украйна), представлявани първоначално от адв. C. Rapin и адв. E. Van den Haute, впоследствие от адв. Rapin, адв. Van den Haute и адв. C. Pétermann, avocats,

жалбоподатели по дело T-273/06,

**ISD Polska sp. z o.o.** (по-рано Majątek Hutniczy sp. z o.o.), установено във Варшава, представлявано първоначално от адв. C. Rapin и адв. E. Van den Haute, впоследствие от адв. Rapin, адв. Van den Haute и адв. C. Pétermann, avocats,

жалбоподател по дело T-297/06,

* Език на производството: френски.

срещу

**Комисия на Европейските общности,** за която се явяват г-н C. Giolito и г-жа A. Stobiecka-Kuik, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искания за частична отмяна на Решение 2006/937/ЕО на Комисията от 5 юли 2005 година относно държавна помощ C 20/04 (ex NN 25/04) в полза на производителя на стомана Huta Częstochowa S.A. (ОВ L 366, 2006 г., стр. 1), доколкото с него се обявяват за несъвместими с общия пазар определени помощи и се разпорежда Република Полша да предприеме действия за тяхното възстановяване,

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД
НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (осми състав),

състоящ се от: г-жа M. E. Martins Ribeiro, председател, г-н S. Papasavvas и г-н A. Dittrich (докладчик), съдии,

секретар: г-жа K. Pocheć, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 3 септември 2008 г.,

постанови настоящото

**Решение**

**Правна уредба**

1 Съгласно член 8 от Протокол № 2 за продуктите на ЕОВС към Европейското споразумение за асоцииране от 16 декември 1991 г. между Европейските общности и техните държави членки, от една страна, и Република Полша, от друга страна (ОВ L 348, 1993 г., стр. 2; наричан по-нататък „Протокол № 2“):

„1. Несъвместими с правилното функциониране на споразумението, доколкото биха могли да повлияят на търговията между Общността и Полша са:

[…]

iii) държавните помощи от всякакво естество, с изключение на дерогациите, допустими по Договора за ЕОВС

[…]

4. Страните признават, че през първите пет години след влизането в сила на споразумението и чрез дерогация на параграф 1, [подточка] iii) на [Република Полша] се разрешава по изключение и по отношение на продукти от стомана на ЕОВС да предоставя държавна помощ за преструктуриране, при условие че:

— планът за преструктуриране е свързан с цялостно рационализиране и с намаление на капацитета в Полша,

— тази помощ допринася за жизнеспособността на предприятията бенефициери при нормални пазарни условия в края на периода на преструктуриране,

— количеството и интензитетът на такава помощ се ограничават до абсолютно необходимото за възстановяване на тази жизнеспособност и постепенно се намаляват.

Съветът за асоцииране приема решение, като отчита икономическата ситуация в [Република Полша], относно възможността за продължаване на предвидения петгодишен период."

2 Решение № 3/2002 на Съвета за асоцииране ЕС—Полша от 23 октомври 2002 година за продължаване на срока, предвиден в член 8, параграф 4 от Протокол № 2 (ОВ L 186, 2003 г., стр. 38), продължава с осем допълнителни години, считано от 1 януари 1997 г., или до присъединяването на Република Полша към Европейския съюз — периода, през който на Република Полша по изключение се разрешава да предоставя държавни помощи за преструктуриране

съгласно предвидените в член 8, параграф 4 от Протокол № 2 условия по отношение на продуктите от стомана. Член 2 от това решение предвижда:

„[Република] Полша представя на Комисията [...] план за преструктуриране и бизнес планове, които отговарят на изискванията, предвидени в член 8, параграф 4 от Протокол № 2 и които са разгледани и приети от националния ѝ орган за надзор върху държавните помощи (Служба за конкуренция и за защита на потребителите).“ [неофициален превод]

3 Протокол № 8 за преструктурирането на полската стоманодобивна индустрия към Акта относно условията на присъединяването към Европейския съюз на Чешката република, Република Естония, Република Кипър, Република Латвия, Република Литва, Република Унгария, Република Малта, Република Полша, Република Словения и Словашката република и промените в учредителните договори на Европейския съюз (ОВ L 236, 2003 г., стр. 948, наричан по-нататък „Протокол № 8“) допуска, при дерогация на общите правила относно държавните помощи, Република Полша да отпуска помощи за преструктурирането на стоманодобивната си индустрия в съответствие с установените в програмата за преструктуриране и в този протокол условия. Той предвижда по-специално:

„1. Въпреки членове 87 [ЕО] и 88 [ЕО], Държавната помощ, предоставена от [Република] Полша за целите на преструктурирането на особени части от полската стоманодобивна индустрия се счита за съвместима с общия пазар при условие, че:

— срокът, предвиден в член 8, параграф 4 от Протокол 2 [...] се удължава до датата на присъединяване,

— сроковете, предвидени в плана за преструктуриране, въз основа на който гореспоменатият протокол бе удължен, се спазват през периода 2002—2006 г.,

— условията, предвидени в този протокол са спазени, и

— няма да се изплащат държавни помощи на полската стоманодобивна индустрия след датата на присъединяването.

2. […]

3. Само компаниите, изброени в приложение 1 (по-нататък наричани „компаниите бенефициенти“ [другаде в текста: „предприятията получатели“]), отговарят на изискванията за Държавна помощ в рамките на полската програма за преструктуриране на стоманодобива.

4. Компанията бенефициент не може:

а) в случаите на сливане с компания, която не е включена в приложение 1, да прехвърли ползата от предоставената помощ на компанията бенефициент;

б) да придобие активите, на която и да е компания, която не е включена в приложение 1, която е обявена в несъстоятелност в периода до 31 декември 2006 г.

5. […]

6. Помощта за преструктуриране, предоставена на компаниите бенефициенти, се определя от основанията, предвидени в одобрения полски план за преструктуриране на стоманодобива и отделните бизнес планове, одобрени от Съвета. Но във всеки случай помощта, изплатена в периода 1997—2003 г. и нейния общ размер няма да надхвърля 3 387 070 000 PLN.

[…]

Няма да се предоставя по-нататъшна държавна помощ за целите на преструктурирането на Полската стоманодобивна индустрия.

[…]

10. Всички последващи промени в общия план за преструктуриране и отделните планове трябва да се одобрят от Комисията и, когато е целесъобразно, от Съвета.

[…]

18. Ако наблюдението покаже, че:

[…]

в) [Република Полша] в хода на срока за преструктуриране е предоставила допълнителна несъвместима държавна помощ на стоманодобивната индустрия и на компаниите бенефициенти в частност,

преходните уговорки, съдържащи се в този протокол нямат действие.

Комисията предприема необходимите стъпки, които изискват всяка въпросна компания да възстанови предоставена ѝ помощ в нарушение на условията, предвидени в този протокол.“

4 Решение 2003/588/ЕО на Съвета от 21 юли 2003 година за изпълнение на условията, предвидени в член 3 от Решение № 3/2002 (ОВ L 199, стр. 17) предвижда в член единствен:

„Планът за преструктуриране и бизнес плановете, предоставени на Комисията на 4 април 2003 г. от [Република Полша] в съответствие с член 2 от Решение № 3/2002 […], отговарят на изискванията на член 8, параграф 4 [от] Протокол [№] 2.“ [неофициален превод]

5 Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [88] ЕО (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41) предвижда в член 6, параграф 1:

„Решението за започване на официална процедура по разследване обобщава релевантните фактически и правни въпроси, включва предварителна оценка от страна на Комисията за характера на помощта по предложената мярка и излага съмненията по отношение на съвместимостта ѝ с Общия пазар. Решението призовава съответната държава членка и другите заинтересовани страни да представят коментари [другаде в текста: „становища“] в рамките на предписан срок, който обикновено не надхвърля един месец. При надлежно обосновани случаи Комисията може да удължи предписания срок.“

6 Член 7, параграф 5 от този регламент предвижда:

„Когато Комисията установи, че помощта, за която е отправено уведомление, не е съвместима с Общия пазар, тя решава помощта да не се въвежда в действие (наричано по-долу „отрицателно решение“).“

7 Член 14 от Регламент № 659/1999 установява:

„1. Когато са взети отрицателни решения в случаи с неправомерна помощ, Комисията решава съответната държава членка да вземе всички необходими мерки за възстановяване на помощта от получателя (наричано по-долу „решение за възстановяване“). Комисията не изисква възстановяване на помощта, ако това противоречи на общ принцип на правото на Общността.

2. Помощта, която трябва да се възстанови съгласно решение за възстановяване, включва всички лихви с подходящ процент, фиксиран от Комисията. Лихвата е дължима от датата, на която неправомерната помощ е била на разположение на получателя до датата на нейното възстановяване.

3. […]“

8 Съгласно член 20, параграф 1 от този регламент:

„Всяка заинтересована страна може да представи коментари съгласно член 6 след решение на Комисията да започне официална процедура по разследване. На всяка заинтересована страна, която е представила такива коментари, и на всеки получател на индивидуална помощ се изпраща копие от решението, взето от Комисията съгласно член 7.“

9 Регламент (ЕО) № 794/2004 на Комисията от 21 април 2004 година за прилагането от Регламент (ЕО) № 659/1999 (ОВ L 140, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 2, стр. 42) предвижда в член 9:

„1. Освен ако не е записано друго в специално решение, лихвеният процент, който ще се използва при възстановяването на помощта, която е била предоставена в нарушение на член 88, параграф 3 [ЕО], следва да бъде годишният лихвен процент, фиксиран за всяка календарна година.

Той следва да се изчислява на базата на средната аритметична стойност на междубанковите лихвени проценти за междубанковите заеми за период от пет години, като се разглежда периодът септември, октомври и ноември на

предходната година, плюс 75 базисни пункта. В надлежно обосновани случаи Комисията може да увеличи лихвения процент с повече от 75 базисни пункта по отношение на една или повече държави членки.

[…]

4. При липса на достоверни или еквивалентни данни или при изключителни обстоятелства Комисията може, в тясно сътрудничество със засегнатата държава членка или засегнатите държави членки, да фиксира лихвен процент за възстановяване на помощта, за една или за повече държави членки, на базата на различен метод и на базата на информацията, с която разполага.“

10 По отношение на начина на прилагане на лихвения процент член 11, параграф 2 от този регламент пояснява:

„Лихвеният процент ще се прилага с натрупване до датата на възстановяване на помощта. Лихвата, която се е натрупала за предходна година, се добавя към главницата и върху нея също се дължи лихва през всяка от последващите години.“

**Обстоятелства в основата на спора**

11 Настоящото дело се отнася до операция по преструктуриране на полския производител на стомана Huta Częstochowa S.A. (наричано по-нататък „HCz“). Преструктурирането на HCz е извършено в периода 2002—2005 г. За тези цели активите на HCz са прехвърлени на новоучредени дружества:

— през 2002 г. е учредено Huta Stali Częstochowa sp. z o.o. (наричано по-нататък „HSCz“) за продължаване на стоманодобивната дейност на HCz. HSCz наема производствените съоръжения от синдика на HCz и запазва по-голямата част от служителите. Дружеството майка на HSCz е Towarzystwo Finansowe Silesia Sp. z o.o. (наричано по-нататък „TFS“), притежавано изцяло от полското министерство на финансите,

— през 2004 г. са учредени дружествата Majątek Hutniczy sp. z o.o. (наричано по-нататък „MH“) и Majątek Hutniczy Plus (наричано по-нататък „MH Plus“). Акциите им се притежават изцяло от HCz. MH получава стоманодобивните активи на HCz, а MH Plus получава някои други активи, необходими за производството,

— активите, които не са свързани с производството (наричани по-нататък „нестоманодобивни активи“), както и електроенергийното предприятие Elsen, са прехвърлени на дружеството Operator ARP sp. z o.o., което се управлява от Agencja Rozwoju Przemysłu S.A. (Агенция за индустриално развитие към полското министерство на финансите), с оглед заплащане на публичните вземания, предмет на преструктуриране (данъчни задължения и социалноосигурителни вноски).

12 С писмо от 19 май 2004 г. Комисията уведомява Република Полша за решението си за започване на официална процедура по разследване относно помощта за преструктуриране, предоставена на полския производител на стомана HCz. Това решение е публикувано в *Официален вестник на Европейския съюз* на 12 август 2004 г. (ОВ C 204, стр. 6, наричано по-нататък „решението за започване на разследване“) на автентичния език (полски), като се предхожда от резюме на другите официални езици. Комисията поканва всички заинтересовани страни да представят становищата си относно фактите и правния анализ, съдържащи се в решението за започване на разследване. Тя получава становища от Република Полша и от четирите заинтересовани страни.

13 В документ, озаглавен „Декларация относно държавните помощи, евентуално предоставени на [HCz] и/или [на HSCz]“, от 3 февруари 2005 г. ISD Polska sp. z o.o. (което по това време извършва дейност под дружественото наименование ZPD Steel sp. z o.o., наричано по-нататък „ISD“), дъщерно дружество на Industrial Union of Donbass Corp. (наричано по-нататък „IUD“), притежавано изцяло от последното, прави следната декларация в рамките на проведените преговори, преди да придобие HSCz, MH, MH Plus и други десет дъщерни дружества на HCz (наречена „Поръчителство“):

„В случай че Комисията приеме решение, задължаващо [HCz], [HSCz] или лицето, което е придобило активите на [HCz], да възстанови незаконна държавна помощ, включена в рамките на помощта, свързана с плана за преструктуриране и с общ размер не повече от 20 милиона [полски злоти], декларираме, че това решение в никакъв случай няма да доведе до освобождаването ни от задълженията по офертата и се задължаваме да не предявяваме и да не се позоваваме на никакво искане за обезщетение, насочено срещу а) данъчната администрация на Република Полша, б) [Agencja Rozwoju Przemysłu], в) [TFS], г) [HCz] […] и свързано с необходимото възстановяване на помощта или с имаща отношение към него процедура пред Комисията вследствие [на] предоставянето на държавна помощ на [HCz]. Задължаваме се в такъв случай да направим необходимото, за да могат [MH], [MH Plus] и [HSCz], или други дружества, както и техните правоприемници (независимо от основанието за собственост на такъв правоприемник), да възстановят размера на незаконната държавна помощ, определен с решението на Комисията, дори това решение да се отнася само до [HCz].“

14 В края на процедурата Комисията стига до заключението, че противно на първоначалните ѝ съмнения мерките за преструктуриране на HCz в съответствие с разпоредбите на Ustawa o pomocy publicznej dla przedsiębiorców o szczególnym znaczeniu dla rynku pracy (Закон за държавната помощ за предприятията от изключително значение за трудовия пазар от 30 октомври 2002 г., Dz. U. № 213, позиция 1800, изменен), не съставляват държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО. За сметка на това Комисията приема, че HCz се е ползвало на различни основания от държавна помощ в периода 1997—2002 г. Комисията приема, че тази помощ отчасти е съвместима с общия пазар, но изисква връщане на частта, която счита за несъвместима с общия пазар, а именно сума в размер на 19 699 452 PLN (полски злоти) (наричана по-нататък „спорната помощ“).

15 На 5 юли 2005 г. Комисията приема Решение 2006/937/ЕО относно държавна помощ C 20/04 (ex NN 25/04), отпусната на производителя на стомана HCz (ОВ L 366, 2006 г., стр. 1, наричано по-нататък „Решението“). Член 3 от него гласи:

„1. Държавната помощ в размер от 19 699 452 PLN, предоставена от [Република Полша] в полза на [HCz] през периода от 1997 г. до май 2002 г. под формата на оперативна помощ и на помощ за преструктурирането на работните места, е несъвместима с общия пазар.

2. [Република] Полша приема всички необходими мерки, за да възстанови от [HCz], [от] Regionalny Fundusz Gospodarczy, [от MH] и [от Operator ARP] посочената в параграф 1 помощ, предоставена незаконосъобразно на [HCz]. Горепосочените предприятия са солидарно задължени за връщането на тази помощ.

Възстановяването се извършва без забавяне и в съответствие с процедурите на националното законодателство, при условие че те позволяват незабавното и ефективно изпълнение на решението. Сумите, които следва да бъдат възстановени, включват лихви от датата, на която помощта е била предоставена на [HCz], до датата на възстановяването им. Лихвите се изчисляват в съответствие с разпоредбите на глава V от Регламент […] № 794/2004.

3. […]“ [неофициален превод]

16 В член 4 от Решението Комисията одобрява предложението за изменение на полския национален план за преструктуриране в съответствие с точка 10 от Протокол № 8, доколкото то позволява преструктурирането на HCz без държавна помощ и без увеличаване на производствените капацитети.

17 В съответствие със споразумение от 30 септември 2005 г., влязло в сила на 7 октомври 2005 г., ISD закупува от HCz всички акции на MH и на MH Plus, както и на останалите десет дъщерни дружества на HCz. С договор също от 30 септември 2005 г., влязъл в сила на 7 октомври 2005 г., ISD закупува от TFS всички акции на HSCz. По този начин ISD става собственик на HSCz, на MH, на MH Plus и на останалите десет дъщерни дружества на HCz.

18 С писмо от 17 февруари 2006 г. Комисията иска от полските власти да ѝ посочат лихвените проценти за възстановяването на спорната помощ от солидарните длъжници, посочени в точка 3, параграф 2 от Решението. В техния отговор от 13 март 2006 г. полските власти предлагат приложими за възстановяването лихвени проценти и методология за изчисляване на лихвите. Те предлагат по-конкретно като основа за периода 1997—1999 г. да бъде взет лихвеният процент на полските държавни облигации, емитирани в PLN, с фиксиран лихвен процент за период от пет години, а за периода от 2000 г. до присъединяването на Република Полша към Европейския съюз —лихвеният процент за същите облигации за период от десет години. Освен това те искат да се извършва годишна актуализация на тези лихвени проценти и лихвите да не се изчисляват с натрупване, с оглед на положението на капиталовите пазари в Полша към този момент, което се характеризирало с много високи, но бързо спадащи лихвени проценти.

19 В писмо от 7 юни 2006 г., адресирано до полските власти, Комисията установява, че за целия разглеждан период приложимият за възстановяването на спорната помощ лихвен процент трябва да бъде лихвеният процент на полските държавни облигации, емитирани в PLN, с фиксиран лихвен процент за период от пет години и че по силата на член 11, параграф 2 от Регламент № 794/2004 този лихвен процент следва да се изчислява с натрупване.

20 С препоръчани писма, съответно от 7 юли и от 16 август 2006 г., Комисията съобщава Решението на IUD (обратната разписка е получена на 11 юли 2006 г.) и на MH (обратната разписка е получена на 18 август 2006 г.) На 21 декември 2006 г. Решението е публикувано в Официален вестник.

**Производство и искания на страните**

21 На 11 септември 2006 г. ISD и IUD подават жалба в секретариата на Първоинстанционния съд по дело T-273/06.

22 На 17 октомври 2006 г. MH подава жалба в секретариата на Първоинстанционния съд по дело T-297/06.

23 С определение на председателя на пети състав на Първоинстанционния съд от 5 декември 2006 г. дела T-273/06 и T-297/06 са съединени за целите на писмената и устната фаза на производството и на съдебното решение.

24 На 23 април 2007 г. ISD и MH уведомяват Първоинстанционния съд за своето сливане, извършено на 15 ноември 2006 г., като ISD е правоприемник на всички права и задължения на MH.

25 След частичното обновяване на състава на Първоинстанционния съд делото е възложено на нов съдия докладчик. Впоследствие той е разпределен към осми състав, поради което последният поема разглеждането делото.

26 По доклад на съдията докладчик Първоинстанционният съд (осми състав) решава да даде ход на устната фаза на производството, да отправи някои писмени въпроси до страните и да покани Комисията да представи определени документи. Страните са направили това в предписания срок.

27 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Първоинстанционния съд въпроси са изслушани в съдебното заседание, проведено на 3 септември 2008 г.

28 По дело Т-273/06 ISD и IUD молят Първоинстанционния съд:

— да установи, че жалбата е допустима,

— да отмени член 3 от Решението,

— при условията на евентуалност да установи, че не съществува задължение за Република Полша да предприеме действия за възстановяване на спорната помощ и на лихвите, посочени в точка 3 от Решението, и следователно че съответните суми не се дължат,

— при условията на евентуалност спрямо предходните искания, да отмени член 3, параграф 2, втора алинея от Решението и да върне преписката по отношение на въпроса за лихвите на Комисията за приемане на ново решение в съответствие с приложение А към настоящата жалба или на други съображения на Първоинстанционния съд от мотивите на съдебното решение;

— във всички случаи, да осъди Комисията да заплати всички съдебни разноски;

— в случай, че Първоинстанционният съд реши, че липсва основание за постановяване на съдебно решение по същество, да осъди Комисията да заплати съдебните разноски в приложение на разпоредбите на член 87, параграф 6 във връзка с член 90, буква а) от Процедурния правилник.

29 Съгласно точка 3 от жалбата, жалбоподателите ISD и IUD оспорват и писмото на Комисията от 7 юни 2006 г.

30 По дело T-297/06 ISD (по-рано наречено MH, което наименование се използва в това съдебно решение по съображения за яснота) представя същите искания, но в допълнение към това моли да бъде отменен член 4 от Решението.

31 Комисията моли Първоинстанционния съд:

— да отхвърли жалбите като недопустими,

— при условията на евентуалност да отхвърли жалбите като неоснователни,

— да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

**От правна страна**

*По допустимостта на жалбите*

32 Комисията оспорва процесуалната легитимация на жалбоподателите ISD и IUD, както и спазването на сроковете за подаване на двете жалби. Освен това тя твърди, че определянето на лихвени проценти за възстановяването на спорната помощ не подлежи на обжалване.

По процесуалната легитимация

— Доводи на страните

33 Комисията оспорва възможността за жалбоподателите ISD и IUD да подадат отделна и паралелна жалба на тази на МН. Всъщност императивните изисквания за процесуална икономия трябвало да се противопоставят на двойна преценка на законосъобразността на решение, когато повечето от правните основания, развити от дружеството майка, са идентични на тези на нейното дъщерно дружество. В това отношение Решение на Първоинстанционния съд от 22 април 1999 г. по дело Monsanto/Комисия (Т-112/97, Recueil, стр. II-1277) не било релевантно. Според Комисията получателят на помощ трябва да се разглежда като образувание, отделно от неговите акционери, което разполага със собствена воля, както е прието в Определение на председателя на първи състав на Първоинстанционния съд от 11 септември 2006 г. по дело UPC France/Комисия (Т-367/05, непубликувано в Сборника). Следователно като получател на спорната помощ МН можело да подаде жалба за отмяна. За сметка на това, при липса на отделен правен интерес от този на МН, жалбоподателите ISD и IUD нямали процесуална легитимация, тъй като не са лично засегнати.

34 По отношение на IUD Комисията подчертава, че участието в официалната процедура по разследване и следващото от това качество на заинтересована страна не освобождавали жалбоподател, който е акционер на получателя на помощ, обявена за несъвместима, от задължението да установи личния си правен интерес да обжалва, като докаже, че е лично засегнат по същия начин, както получателя.

35 Относно процесуалната легитимация жалбоподателите твърдят, че съгласно установената съдебна практика получателят на помощ е лично засегнат от решение на Комисията, с което помощта се обявява за несъвместима с общия пазар.

36 Колкото до ISD, жалбоподателите твърдят, че под предишното си наименование, ZPD Steel, то е било принудено да стане поръчител по възстановяването от страна на MH по-специално на спорната помощ, посочена в член 3 от Решението. Ето защо било ясно, че Решението засяга ISD лично в по-голяма степен от всяко друго лице, с изключение на получателя на спорната помощ, и го индивидуализира по същия начин, както получателя на помощта, тъй като по силата на декларацията си за поръчителство то било длъжно да възстанови спорната помощ.

37 Освен това според жалбоподателите дружество майка, което притежава всички акции и следователно е пълен собственик на дъщерното дружество, адресат на решение, и което по този начин се разграничава от всички останали лица, и по-специално от всички останали икономически оператори на съответния пазар, е лично засегнато от решението, чиято отмяна иска (Решение по дело Monsanto/Комисия, точка 33 по-горе, точки 58 и 59). В случая ISD притежавало всички акции на MH, на MH Plus и на HSCz, като в резултат на това било пълен собственик на тези предприятия и следователно лично засегнато от Решението.

38 Същият довод важал и за IUD, което било пълен собственик на акциите на ISD. Освен това участието в процедура в областта на държавните помощи съставлявало един от елементите, които позволяват да се установи, че определено физическо или юридическо лице е лично засегнато от решението,

чиято отмяна иска. Тъй като IUD е представило мнение вследствие на започването на 12 август 2004 г. на официалната процедура по разследване относно предоставената на HCz помощ за преструктуриране, то следователно било и лично засегнато от Решението.

39 Накрая, жалбоподателите твърдят, че ISD и IUD имат и правен интерес да оспорват акт, който засяга правото им на собственост, като намалява стойността на МН.

— Съображения на Първоинстанционния съд

40 Съгласно постоянната съдебна практика субектите, които не са адресати на дадено решение, могат да твърдят, че са лично засегнати само ако решението се отнася до тях поради някои присъщи за тях качества или поради фактическо положение, което ги разграничава от всички останали лица и така ги индивидуализира по същия начин, както адресата на решението (Решение на Съда от 15 юли 1963 г. по дело Plaumann/Комисия, 25/62, Recueil, стр. 197, 223).

41 В самото начало следва да се отбележи, че Комисията не оспорва процесуалната легитимация на МН. Всъщност, след като същото е посочено в Решението като предприятие, което е длъжно да възстанови спорната помощ, няма съмнение, че то е лично засегнато.

42 Що се отнася до ISD, следва да се констатира, че към момента на подаване на жалбата по дело Т-273/06 то все още не се е било сляло с МН. Ето защо процесуалната му легитимация следва да се преценява отделно от тази на МН.

43 При все това към момента на подаване на своята жалба ISD вече е било пълен собственик на MH. В това отношение Първоинстанционният съд е приел в Решение по дело Monsanto/Комисия, точка 33 по-горе (точка 58), че обстоятелството, че определено предприятие е пълен собственик на предприятието, адресат на спорното решение, го разграничава по отношение на това решение от всички останали лица, и по-специално от всички останали икономически оператори на съответния пазар.

44 Наистина, Комисията поставя под въпрос тази съдебна практика, като се позовава на Определение по дело UPC France/Комисия, точка 33 по-горе. Това определение обаче, както Комисията сама признава, се отнася до искане за встъпване на миноритарен акционер, а не до жалба за отмяна на пълен собственик, какъвто е настоящият случай. Още повече, между страните е безспорно, че ISD е не само пълен собственик на MH, но и поръчител по възстановяването на спорната помощ от MH (вж. точка 13 по-горе). Като последица от това то е длъжно да гарантира възстановяването на тази помощ. Впрочем именно това се е случило на практика, тъй като ISD е възстановило изцяло спорната помощ.

45 При този условия не може да се отрече, че ISD е засегнато лично, тъй като Решението го засяга поради фактическо положение, което го разграничава от всички останали лица и така го индивидуализира по същия начин, както адресата на решението.

46 Накрая, противно на твърденията на Комисията, установената процесуална легитимация не може да бъде поставена под въпрос от съображения за процесуална икономия.

47 Що се отнася до процесуалната легитимация на IUD, е достатъчно да се напомни, че процесуалната легитимация на ISD е установена, тъй като съгласно вече установената съдебна практика в рамките на един и същи иск или жалба процесуалната легитимация на другите ищци или жалбоподатели не следва да се

разглежда (вж. в този смисъл Решение на Съда от 24 март 1993 г. по дело CIRFS и др./Комисия, C-313/90, Recueil, стр. I-1125, точка 31, Решение на Първоинстанционния съд от 8 юли 2003 г. по дело Verband der freien Rohrwerke и др./Комисия, T-374/00, Recueil, стр. II-2275, точка 57, Решение на Първоинстанционния съд от 9 юли 2007 г. по дело Sun Chemical Group и др./Комисия, T-282/06, Сборник, стр. II-2149, точка 50 и Решение на Първоинстанционния съд от 6 юли 1995 г. по дело AITEC и др./Комисия, T-447/93—T-449/93, Recueil, стр. II-1971, точка 82).

48 Ето защо не следва да се разглежда отделно допустимостта на жалбата, подадена от IUD.

49 От това следва, че повдигнатото от Комисията възражение за липса на процесуални предпоставки относно процесуалната легитимация на жалбоподателите трябва да се отхвърли.

По просрочения характер на жалбите

— Доводи на страните

50 Комисията поддържа, че двете жалби са просрочени, тъй като тримата жалбоподатели са узнали за Решението най-късно на 10 април 2006 г. Всъщност Комисията отбелязва, че датата 10 април 2006 г. е поставена в горната част на всяка страница от факса на Решението на полски език, приложен към писмото на жалбоподателите ISD и IUD от 18 септември 2006 г., както и към писмото на MH от 17 октомври 2006 г., всички адресирани до Първоинстанционния съд, и че адресат на факса е било „Kancelaria LSW“, което тогава било съветникът на групата IUD. От това следвало, че като се вземе предвид десетдневният срок поради отдаленост, срокът за подаване на жалбите бил изтекъл на 20 юни 2006 г.

51 Комисията все пак признава, че датата, на която жалбоподателят е узнал за акта, има само субсидиарно значение, тоест за актовете, които не се нотифицират, нито публикуват. В това отношение Комисията констатира, че Решението е съобщено на IUD с препоръчано писмо от 7 юли 2006 г., с обратна разписка от 11 юли 2006 г, а на МН — с препоръчано писмо от 16 август 2006 г., с обратна разписка от 18 август 2006 г. Комисията изтъква също така, че Решението е публикувано в Официален вестник на 21 декември 2006 г.

52 При все това жалбоподателите, които не били адресати на акта, не доказали поради какви причини съобщаването на Решението, което им е направено с препоръчано писмо съгласно член 20, параграф 2 от Регламент № 659/1999, съставлява уведомление по смисъла на член 230, пета алинея ЕО.

53 Жалбоподателите констатират, че Решението е нотифицирано на IUD на 11 юли 2006 г. и че жалбата по дело T-273/06 е подадена на 11 септември 2006 г. Решението било нотифицирано на МН на 18 август 2006 г. и то подало жалбата си на 17 октомври 2006 г. Не било възможно ISD да е знаело за Решението преди получаването му от IUD на 11 юли 2006 г.

54 В репликата си жалбоподателите добавят, че след като Решението е публикувано в Официален вестник, жалбите са допустими ratione temporis, тъй като или по отношение на Решението е съществувало задължение за съобщаване и те са били надлежно уведомени за него, или то не е следвало да се съобщава и посоченият от Комисията критерий за ефективно узнаване е субсидиарен по отношение на този за публикуването в Официален вестник.

— Съображения на Първоинстанционния съд

55 Що се отнася до спазването на сроковете, следва да се отбележи, че датата, на която жалбоподателите са узнали за акта, има само субсидиарно значение, а именно за актовете, които нито се публикуват, нито се съобщават. Всъщност съгласно постоянната съдебна практика по тълкуването на член 230, пета алинея ЕО от самия текст на тази разпоредба следва, че критерият за датата на узнаването за акта като начален момент, от който започва да тече срокът за обжалване, има субсидиарно значение по отношение на критериите за публикуването или за съобщаването на акта (Решение на Съда от 10 март 1998 г. по дело Германия/Съвет, C-122/95, Recueil, стр. I-973, точка 35 и Решение на Първоинстанционния съд от 15 септември 1998 г. по дело BP Chemicals/Комисия, T-11/95, Recueil, стр. II-3235, точка 47).

56 В случая Решението е публикувано в Официален вестник на 21 декември 2006 г. Ето защо настоящите жалби, които са подадени на 11 септември и на 17 октомври 2006 г., са подадени при зачитане на срока по член 230, пета алинея ЕО. Всъщност в съответствие с член 100, параграф 1 и член 102, параграфи 1 и 2 от Процедурния правилник срокът е изтекъл на 14 март 2007 г., или два месеца, две седмици и десет дни след публикуването на Решението, и следователно много след подаването на жалбите.

57 Вярно е, че публикуването на Решението не е предпоставка за влизането му в сила. При все това според установената практика решенията на Комисията, с които приключва процедура за разследване на помощи по смисъла на член 88, параграф 2 ЕО, се публикуват в Официален вестник. Ето защо жалбоподателите са могли оправдано да очакват, че Решението ще бъде публикувано (вж. в този смисъл Решение по дело BP Chemicals/Комисия, точка 55 по-горе, точки 48—51).

58 Що се отнася до въпроса дали писмото на Комисията от 7 юли 2006 г., с което последната съобщава на IUD текста на Решението, съставлява уведомяване по смисъла на член 230, пета алинея ЕО, трябва да се отбележи, че Република Полша е единствен адресат на Решението по смисъла на член 254, параграф 3 ЕО. След

като жалбоподателят не е адресат на акта, спрямо него не се прилага критерият за съобщаване (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 15 юни 2005 г. по дело Olsen/Комисия, T-17/02, Recueil, стр. II-2031, точка 76).

59 Във всички случаи дори да се допусне, че решение може да се съобщи на лице, което не е негов адресат, и че съобщаването на Решението на жалбоподателя в съответствие с член 20, параграф 2 от Регламент № 659/1999 следва да се счита за уведомяване, трябва да се констатира, че жалбите са били подадени в определения срок. Всъщност в съответствие с член 101, параграф 2 и член 102, параграф 2 от Процедурния правилник при тези условия срокът за обжалване по дело T-273/06 би изтекъл на 21 септември 2006 г., или два месеца и десет дни след съобщаването на Решението на 11 юли 2006 г., и следователно след подаването на жалбата на 11 септември 2006 г. Срокът по дело T-297/06 би изтекъл на 30 октомври 2006 г., или в понеделника след изтичането на два месеца и десет дни от съобщаването на Решението на 18 август 2006 г., и следователно след подаването на жалбата на 17 октомври 2006 г.

60 От това следва, че жалбите са подадени в определения за това срок.

По допустимостта на жалбата срещу писмото от 7 юни 2006 г.

— Доводи на страните

61 Комисията твърди, че писмото от 7 юни 2006 г., в което определя лихвените проценти, които следва да се прилагат за възстановяването на спорната помощ, не е подлежащ на обжалване акт. Всъщност лихвеният процент, произтичащ от

посочената в член 9, параграф 4 от Регламент № 794/2004 процедура имал „същата сила“ като посочения в параграф 1 от този член. Следователно тези лихвени проценти притежавали „нормативна сила erga omnes“. Ето защо жалбоподателите не можели да ги оспорват, тъй като не били пряко и лично засегнати.

62 Тази „нормативна сила“ се потвърждавала и от обстоятелството, че същият лихвен процент е използван в други решения, адресирани до Полша, които се отнасят отново до незаконни помощи, например Решение 2008/344/ЕО на Комисията от 23 октомври 2007 година относно държавна помощ C 23/06 (ex NN 35/06), приведена в действие от Полша в полза на производителя на стомана Technologie Buczek Group (ОВ L 116, 2008 г., стр. 26).

63 Жалбоподателите отбелязват, че лихвеният процент, фиксиран от Комисията в нейното писмо от 7 юни 2006 г. до полските власти, няма общо действие за всички държавни помощи, отпуснати в годините преди присъединяването на Република Полша към Европейския съюз. Напротив, това било „индивидуално решение“, което произвеждало действие само за случая на HCz и което отчитало специфичните особености на ситуацията и на неговия пазар.

64 Жалбоподателите добавят, че фиксирането на приложимия лихвен процент за възстановяването на спорната помощ било неразделна част от Решението, а не от Регламент № 794/2004. Следователно това фиксиране подлежало на обжалване на същото основание като самото Решение.

— Съображения на Първоинстанционния съд

65 На първо място, що се отнася до задължителния характер на писмото от 7 юни 2006 г., от текста на член 14, параграф 2 от Регламент № 659/2004 произтича, че помощта, която трябва да се възстанови, включва всички лихви „с подходящ процент, фиксиран от Комисията“. Член 9, параграф 4 от Регламент № 794/2004 пояснява, че при липса по-конкретно на необходимите данни за изчисляването на лихвата съгласно параграф 1 от този член, Комисията може в тясно сътрудничество със засегнатата държава членка или засегнатите държави членки да „фиксира“ лихвен процент за възстановяване на помощта за една или за повече държави членки на базата на различен метод и на базата на информацията, с която разполага.

66 От това следва, че Комисията определя по задължителен начин, макар и в тясно сътрудничество със засегнатата държава членка, приложимия лихвен процент за възстановяването на държавната помощ. Впрочем този задължителен характер е потвърден от Комисията в хода на съдебното заседание. Ето защо писмото от 7 юни 2006 г. трябва да се счита за акт, който поражда задължителни правни последици по смисъла на Решение на Съда от 11 ноември 1981 г. по дело IBM/Комисия (60/81, Recueil, стр. 2639, точка 9), и следователно за обжалваем акт.

67 На второ място, що се отнася да процесуалната легитимация на жалбоподателите, трябва да се констатира, че въпросът дали съдържащите се в писмото от 7 юни 2006 г. лихвени проценти имат нормативен характер или става дума за индивидуално решение, е ирелевантен за допустимостта на жалбата, подадена в това отношение. Всъщност безспорно е, че жалбоподателите не са адресати на писмото от 7 юни 2006 г. При тези условия, за да оспорят фиксираните в това писмо лихвени проценти, жалбоподателите трябва да докажат, че са пряко или лично засегнати в съответствие с разпоредбите на член 230, четвърта алинея ЕО, което важи и за двата посочени по-горе случая.

68 Що се отнася до прякото засягане, съгласно съдебна практика оспорената общностна мярка трябва пряко да поражда последици за правното положение на частноправните субекти или да не оставя никакво право на преценка на своите адресати, на които е възложено изпълнението ѝ, тъй като това изпълнение е с чисто автоматичен характер и произтича единствено от общностната правна уредба, без да се прилагат други правила с опосредяващ характер (вж. Решение на Съда от 5 май 1998 г. по дело Dreyfus/Комисия, C-386/96 P, Recueil, стр. I-2309, точка 43). Положението е същото, когато възможността адресатите да не изпълнят предвиденото в общностния акт е чисто теоретична и намерението им да действат в съответствие с последиците от него не подлежи на никакво съмнение (Решение по дело Dreyfus/Комисия, посочено по-горе, точка 44; в този смисъл вж. също Решение от 17 януари 1985 г. по дело Piraiki-Patraiki и др./ Комисия, 11/82, Recueil, стр. 207, точки 8—10). В случая писмото от 7 юни 2006 г. не оставяло никакво право на преценка на полските власти, дори по отношение на аспектите, за които те са представили различно предложение на Комисията в писмото си от 13 март 2006 г.

69 Що се отнася до личното засягане, следва да се констатира, че член 9, параграф 4 от Регламент № 794/2004 предвижда възможност за Комисията да фиксира по общ начин лихвен процент за възстановяване на държавните помощи „за една или за повече държави членки“.

70 Трябва обаче да се констатира, че в писмото си от 7 юни 2006 г. Комисията не фиксира такъв общ процент.

71 Всъщност в писмото си Комисията се позовава изрично на Решението и фиксира лихвения процент за възстановяването на специфична помощ, по което жалбоподателите са длъжници. Буквалният текст няма общо действие, но посочва „мерки, които следва да се приемат за изпълнението на [Р]ешението“. Освен това за разлика от лихвените проценти, които се изчисляват съгласно предвидената в член 9, параграф 1 от Регламент № 794/2004 процедура, лихвеният процент, фиксиран от Комисията в нейното писмо от 7 юни 2006 г., никога не е бил публикуван. Ето защо не може да се приеме, че писмото от 7 юни 2006 г. има общо действие.

72 На последно място, отговорът на Комисията на писмените въпроси на Първоинстанционния съд не може да породи съмнения относно заключението, че в случая Комисията е фиксирала лихвения процент не по абстрактен и общ начин, а за специфичните нужди на Решението. Наистина Комисията изтъква, че същият лихвен процент е бил „използван“ в друг случай и че полските власти били „приели“ да се следва същият метод за фиксиране на лихвения процент. При все това, ако в писмото от 7 юни 2006 г. този лихвен процент беше фиксиран за всички случаи на възстановяване на помощ, предоставена през съответния период в Полша, нямаше да има нужда Комисията да започва отново процедурата по член 9, параграф 4 от Регламент № 794/2004, нито да установява „тясно сътрудничество с държавата членка“, нито да изтъква съгласието на полските власти. Тя просто би приложила фиксирания по-рано лихвен процент.

73 Ето защо следва да се приеме, че в писмото от 7 юни 2006 г. Комисията се ограничава до фиксирането на приложимия лихвен процент за конкретния случай и че това писмо засяга лично жалбоподателите, тъй като те са длъжни да възстановят суми, увеличени с този лихвен процент.

74 От гореизложеното следва, че жалбата срещу писмото от 7 юни 2006 г. е допустима.

*По допустимостта на третото, четвъртото и шестото искане по жалбата*

Доводи на страните

75 Комисията твърди, че третото, четвъртото и шестото искане на жалбоподателите (вж. точка 28 по-горе) са недопустими, тъй като не влизат в приложното поле на контрола за законосъобразност на основание член 230 ЕО. Всъщност тяхната цел по същество била Първоинстанционният съд да произнесе разпореждания.

76 Жалбоподателите отговарят, че тези искания не нарушават „касационния характер“ на жалбата за отмяна, доколкото тя предполага приемане на ново решение в съответствие с отменителното съдебно решение.

Съображения на Първоинстанционния съд

77 Противно на твърденията на Комисията, с третото и с шестото искане на жалбоподателите не се цели Първоинстанционният съд да отправи разпореждания до същата. Всъщност шестото искане цели осъждането на Комисията да заплати съдебните разноски и следователно е допустимо.

78 С третото искане на жалбоподателите се цели при условията на евентуалност Първоинстанционният съд да „установи“, че не съществува задължение за Република Полша да предприеме действия за възстановяване на помощите. В това отношение трябва да се констатира, че при липса на правно основание в Договора Първоинстанционният съд не е компетентен да разгледа подобно искане. Ето защо то е недопустимо.

79 С четвъртото искане жалбоподателите по-конкретно молят Първоинстанционния съд да върне преписката на Комисията за приемане на ново решение по отношение на въпроса за лихвите. В тяхната реплика, както и в хода на съдебното заседание, жалбоподателите обаче посочват, че с това искане само извеждат логичната последица от съдебното решение, в случай че в него бъде уважена молбата за отмяна, формулирана в същото това искане, която последица впрочем вече е прогласена в член 233, параграф 1 ЕО. Ето защо то няма самостоятелно значение.

*По същността на спора*

80 По дело T-273/06 жалбоподателите ISD и IUD се позовават на шест правни основания, изведени от явна грешка в преценката на фактите и от нарушение на правото им да представят становища, на принципа на защита на оправданите правни очаквания, на Протокол № 8, на член 14 от Регламент № 659/1999 и на Регламент № 794/2004. По дело T-297/06 MH се позовава на четири правни основания, по същество идентични на изтъкнатите по дело T-273/06, с изключение на второто и на третото правно основание, които не са възпроизведени.

По правното основание, изведено от нарушение на Протокол № 8

— Доводи на страните

81 Жалбоподателите напомнят най-напред, че в съображение 108 от Решението Комисията е констатирала, че членове 87 ЕО и 88 ЕО обикновено не се отнасят до предоставена преди присъединяването помощ, която след присъединяването вече не се прилага. Следователно, за да обоснове своята компетентност, Комисията предлагала тълкуване на точка 6, трета алинея от Протокол № 8, което не отговаряло на неговата цел.

82 На първо място, жалбоподателите изтъкват, че не само Протокол № 8 не се отнася до предприятията, които не са включени в списъка на приложение 1 към него, с изключение единствено на точка 4, буква б), но и тази точка предвижда a contrario възможност трето лице да придобие активите на предприятие, което не е включено в списъка към приложение 1 и което е получило помощи за преструктуриране. Всъщност целта на Протокол № 8 била да не допусне предоставената помощ на предприятията получатели да се кумулира с друга държавна помощ или да бъде прехвърлена на трето лице. Следователно Протокол № 8 не бил законно основание, на което Комисията е можела да се позове за приемане на Решението.

83 На второ място, жалбоподателите отбелязват, че утвърдената от международното право презумпция за забрана на обратното действие и „принципът на предвидимост“ допускат прилагането на дадена разпоредба с обратно действие само ако това е изрично предвидено в правна норма, която посочва с точност периода на прилагане с обратно действие на съответната разпоредба. Текстът на точка 6, трета алинея от Протокол № 8 обаче не предвиждал изрично обратно действие. Следователно трябвало да се приеме, че той не се прилага за държавните помощи, получени от дружества, които не са включени в списъка на приложение 1, преди неговото приемане.

84 Единствен елемент на обратно действие, който може да бъде открит в Протокол № 8, било позоваването на периода 1997—2003 г., което се правило систематично във връзка или с общия размер на помощта, която може да бъде отпусната (точка 6), или с нетното намаляване на производствения капацитет, което трябва да се постигне от Република Полша (точка 7). Това означавало, че изчисляването на бъдещите помощи, които ще бъдат предоставени на предприятията получатели след влизането в сила на Протокол № 8, трябвало да се прави, като се отчита назад във времето размерът на вече предоставените помощи, а не като по-ранните помощи се приемат за незаконни с обратно действие.

85 На трето място, Комисията била „иззела компетентността ratione temporis на други институции“. Всъщност единствено Съветът за асоцииране и Съветът имали правомощие да приемат решения относно съответствието на полския план за преструктуриране с изискванията по член 8, параграф 4 от Протокол № 2. При спор относно прилагането на Европейското споразумение общностните институции са можели да сезират Съвета за асоцииране. Комисията не е направила това, когато е разбрала, че HCz е получило държавни помощи. Като започнала процедура за разследване на въпросните помощи, Комисията неправомерно присвоила контролно правомощие и поради това решението ѝ трябвало да се отмени поради липса на компетентност.

86 На четвърто място, жалбоподателите упрекват Комисията в нарушение на принципа на равно третиране при прилагането на Протокол № 8. Макар формално HCz да не било обявено в несъстоятелност, от икономическа гледна точка процедурата по неговото преструктуриране можела да се приравни на несъстоятелност. Въпреки това HCz и ISD (както и IUD) били обект на различно третиране, било от правна страна, по отношение на HCz, или от гледна точка на фактическото положение, по отношение на ISD (и IUD), от това, което точка 4,

буква б) от Протокол № 8 предвижда съответно за дружествата в несъстоятелност и за третите лица, които придобиват техните активи.

87 По дело T-297/06 жалбоподателят оспорва и член 4 от Решението, като твърди, че Комисията не е компетентна да приеме решение, с което да постави като условие за изменението на полския „национален план за преструктуриране“ изискването то да не включва държавна помощ и увеличаване на производствените капацитети. Освен това Комисията тълкувала по явно погрешен начин точка 10 от Протокол № 8, тъй като последният не ѝ предоставял дискреционната власт да се противопоставя на това държава членка да добави към своя „национален план за преструктуриране“ съвместими с общия пазар помощи.

88 Комисията оспорва тези доводи.

— Съображения на Първоинстанционния съд

89 С правното основание, изведено нарушение на Протокол № 8, което следва да се разгледа на първо място, тъй като се отнася до правното основание на Решението, жалбоподателите по същество оспорват приложимостта ratione temporis и ratione personae на общностните правила в областта на държавните помощи и компетентността на Комисията да осъществява контрол относно спазването им през периода, предхождащ присъединяването на Република Полша към Европейския съюз.

90 По отношение на приложимостта ratione temporis на общностните правила в областта на държавните помощи, между страните няма спор, че по принцип членове 87 ЕО и 88 ЕО не се прилагат за помощите, предоставени преди присъединяването, които след присъединяването вече не се прилагат.

91 При това положение Комисията се позовава на Протокол № 8 като lex specialis, за да обоснове своята компетентност. Първоинстанционният съд отбелязва, че този режим се различава в много отношения от общия режим, предвиден в Договора за ЕО и в приложение IV към Акта относно условията на присъединяването към Европейския съюз на Чешката република, Република Естония, Република Кипър, Република Латвия, Република Литва, Република Унгария, Република Малта, Република Полша, Република Словения и Словашката република и промените в учредителните договори на Европейския съюз (ОВ L 236, 2003 г., стр. 797, наричано по-нататък „приложение IV към Договора за присъединяване“). Така в съответствие с точка 1 от Протокол № 8 някои държавни помощи, предоставени от Република Полша за преструктурирането на особени части от полската стоманодобивна индустрия, които обикновено не биха били допустими с оглед на членове 87 ЕО и 88 ЕО, са признати за съвместими с общия пазар. Освен това е безспорно, че предвиденият в приложение IV към Договора за присъединяване преходен механизъм се отнася единствено до държавните помощи, които са предоставени преди присъединяването и които продължават да се прилагат след датата на присъединяване.

92 Ето защо следва да се провери дали разпоредбите на Протокол № 8 са давали право на Комисията да включи спорната помощ в обхвата на контролните си правомощия в областта на държавните помощи и дали са представлявали достатъчно правно основание за забраната на тази помощ.

93 В това отношение следва да се напомни, че Протокол № 8 посочва помощите, предоставени в периода 1997—2003 г. Той допуска ограничен размер на помощите за преструктуриране, отпуснат за този период (тоест преди присъединяването на Република Полша към Европейския съюз) на определени предприятия, изброени в приложение 1 към него, като за сметка на това забранява всички други държавни помощи за преструктуриране на стоманодобивната индустрия.

94 Точка 6, първа алинея от Протокол № 8 предвижда по-конкретно, че във всеки случай общият размер на помощта, изплатена в периода 1997—2003 г., не трябва да надхвърля 3 387 070 000 PLN. Точка 6, трета алинея от Протокол № 8 уточнява, че няма да се предоставя по-нататъшна държавна помощ за целите на преструктурирането на полската стоманодобивна индустрия. Следователно,

противно на твърденията на жалбоподателите, прилагането с обратно действие на Протокол № 8 е предвидено в точка 6 от него, която се отнася до периода 1997—2003 г.

95 На последно място, като се има предвид че към момента на публикуването на Протокол № 8 през септември 2003 г. този период е бил почти изтекъл, доводът на жалбоподателите, според който единственото значение на позоваването на периода 1997—2003 г. се състои в това, че изчисляването на бъдещите помощи трябва да се извършва, като се отчита назад във времето размерът на вече предоставените помощи, а не като по-ранните помощи се приемат за незаконни с обратно действие, е неубедителен.

96 Напротив, целта на Протокол № 8 била да въведе разбираем режим за разрешаването на помощи, предназначени за преструктурирането на полската стоманодобивна индустрия, а не само да се избегне кумулирането на помощи от предприятията получатели.

97 От това следва, че Протокол № 8 представлява lex specialis по отношение на приложение IV към Договора за присъединяване и на членове 87 ЕО и 88 ЕО, който разширява обхвата на контрола върху държавните помощи, извършван от Комисията по силата на Договора за ЕО, като включва в него помощите, предоставени за преструктурирането на полската стоманодобивна индустрия през периода 1997—2003 г.

98 Другите доводи на жалбоподателите също не могат да поставят под въпрос прилагането на Протокол № 8.

99 Що се отнася до довода относно приложимостта ratione personae на Протокол № 8, според който този протокол не се отнася до предприятията, които не са включени в списъка на приложение 1 към него, трябва да се констатира, че този протокол се отнася до полската стоманодобивна индустрия в нейната цялост, което поначало включва жалбоподателите. Всъщност освен че точка 6, трета алинея от Протокол № 8 налага общ размер на помощта и изключва всяка друга, непредвидена в него помощ, точка 3 от този протокол предвижда изрично, че само предприятията, изброени в приложение 1 (предприятията получатели), отговарят на изискванията за държавна помощ в рамките на полската програма за преструктуриране на стоманодобивната индустрия. Ако беше допустимо предприятие, което не е включено в списъка в приложение 1, да може да запази в неограничен размер получени преди присъединяването помощи за преструктуриране, без да намали за сметка на това производствения си капацитет, Протокол № 8 би бил напълно лишен от смисъл.

100 Що се отнася до довода, изведен от точка 4, буква б) от Протокол № 8, според който единствено предприятията получатели не могат да придобият активите на обявено в несъстоятелност предприятие, което не е включено в списъка в приложение 1, трябва да се посочи, че жалбоподателите изхождат от погрешно тълкуване на тази разпоредба. Всъщност тази точка се отнася само до предприятията получатели и следователно не позволява да се прави заключение по отношение на други предприятия. Още повече, дори да се допусне, че тази точка предвижда възможност за трето лице да придобие активите на предприятие в несъстоятелност, което не е включено в списъка на приложение 1 към Протокол № 8, това изобщо не предполага, че посоченото трето лице не е длъжно да върне незаконна помощ, получена от това предприятие.

101 Ето защо обстоятелството, че положението на HCz е сравнимо с това на предприятие в несъстоятелност, което не е включено в списъка в приложение 1 към Протокол № 8, е ирелевантно. Следователно свързаното с него правно основание, изведено от твърдяно нарушение на принципа на равно третиране при прилагането на Протокол № 8, също трябва да се отхвърли. Освен това HCz не е нито предприятие получател, нито предприятие в несъстоятелност. Следователно приемането на правното основание, изведено от нарушение на принципа на равно третиране, би означавало по същество да се постави под въпрос Протокол № 8, който като източник на първично право е част от Договора за ЕО.

102 Колкото до довода, според който Комисията е надхвърлила границите на собствената си компетентност, достатъчно е да се напомни, че точка 18 от Протокол № 8 предвижда, че ако през периода за преструктуриране Република Полша е предоставила допълнителна несъвместима държавна помощ на стоманодобивната индустрия, и в частност на предприятията получатели, Комисията предприема подходящи мерки с цел да се изиска от засегнатите предприятия да възстановят помощта, предоставена им в нарушение на условията, предвидени в този протокол. Тези подходящи мерки включват контролни мерки в приложение на член 88 ЕО. От това следва, че Комисията е била компетентна да осъществи контрол за спазването на разпоредбите на Протокол № 8.

103 На последно място, по отношение на доводите, изтъкнати с цел оспорване на законосъобразността на член 4 от Решението, трябва да се констатира, че съгласно точка 10 от Протокол № 8 Комисията е компетентна да одобри всички последващи промени в общия план за преструктуриране и в отделните планове и че в член 4 от Решението тя възпроизвежда определени условия, които произтичат и от Протокол № 8.

104 Следователно правното основание, изведено от нарушение на Протокол № 8, трябва да се отхвърли.

По правното основание, изведено от явна грешка в преценката

— Доводи на страните

105 Жалбоподателите твърдят, че при правилно установяване на релевантните факти Комисията би приела, че поради обстоятелството че производствените мощности на HCz са придобити на цена, съответстваща на пазарните цени, спорната помощ вече е била възстановена.

106 Всъщност по подобно дело Съдът бил постановил, че когато предприятието, получател на помощ, е продадено по пазарни цени, продажната цена отразява последиците от предходната помощ и продавачът на посоченото дружество е този, който запазва ползата от помощта. В този случай възстановяването на предишното положение би следвало да се осигури, на първо място, чрез връщане на помощта от продавача. При все това, ако в крайна сметка получените от приватизацията суми са били предоставени на държавата, последната би съвместила качествата на продавач и на предоставящ помощта, така че възстановяването на предишното положение не би могло да се осигури чрез връщането на помощта (Решение на Съда от 20 септември 2001 г. по дело Banks, C-390/98, Recueil, стр. I-6117, точки 78 и 79).

107 В настоящия случай ISD закупило акциите на HSCz от TFS и акциите на MH и на MH Plus, както и акциите на десет дъщерни дружества на HCz от последното дружество на цена, отговаряща на пазарната стойност. По този начин след осъществяването на продажбата именно TFS и HCz, тоест дружествата, които се притежават изцяло от полската държава, запазвали ползата от спорната помощ.

108 В репликата жалбоподателите добавят, че именно под натиска на полската държава IUD е трябвало да предложи значително по-висока цена от първоначалната му оферта, като освен това се включва и поръчителство в полза на MH. При все това посоченото поръчителство включвало изрично признание в полза на IUD на правото му да обжалва евентуално решение на Комисията, разпореждащо възстановяване на помощта.

109 Жалбоподателите потвърждават, че са запознати с неотдавнашното развитие на съдебната практика по дело Banks, точка 106 по-горе, в Решение на Съда от 29 април 2004 г. по дело Германия/Комисия (C-277/00, Recueil, стр. I-3925, наричано по-нататък „Решение по дело SMI“) и в Решение на Първоинстанционния съд от 19 октомври 2005 г. по дело CDA Datenträger Albrechts/Комисия (T-324/00, Recueil, стр. II-4309). Според жалбоподателите обаче тази съдебна практика има за последица, че когато получателят се присъединява към групата на купувача, възстановяването на помощта от получателя също ще засегне икономическото положение на купувача, който евентуално вече е върнал елемента на помощ със заплащането на пазарната цена. Ако в допълнение на

това продавачът на пакета от акции е самата държава, която трябва да си възстанови въпросната помощ, то тази помощ би била възстановена на държавата два пъти.

110 Комисията твърди, че това правно основание следва да се приеме за безпредметно, тъй като жалбоподателите оспорват въпрос, който не бил поставен в Решението.

— Съображения на Първоинстанционния съд

111 С оглед на преценката на довода, според който ISD е придобило активите на HCz на пазарна цена, следва да се разграничат два етапа. На първо време MH и MH Plus, две дъщерни дружества на HCz, изцяло притежавани от същото, са придобили от HCz стоманодобивните активи и някои други активи, необходими за производството (asset deal). В един последващ момент HCz продава MH и MH Plus на ZPD Steel (станало последствие ISD), което е дъщерно дружество на IUD (share deal), изцяло притежавано от него.

112 По отношение на „asset deal" е безспорно, че на HCz не е била заплатена продажна цена от страна на MH и MH Plus, като насрещна престация за прехвърлянето на активите на HCz на тези обособени дружества. Опасенията на Комисията, че вследствие на това преструктуриране HCz може да стане „празна черупка", което да попречи на пълното възстановяване на обявените за несъвместими с общия пазар помощи, въпреки първоначалното наличие на значителни активи, следователно били основателни. Ето защо единствено солидарно задължение за връщане на помощта би позволило на Република Полша да се обърне към всяко едно предприятие получател.

113 Що се отнася до „share deal", трябва да се констатира, че закупуването на MH и на MH Plus от ISD, което впрочем все още не било приключило към момента на приемането на Решението, не е разгледано в последното. Всъщност, както личи от разпоредителната част и от мотивите му, предмет на Решението е единствено първият етап, а именно въпросите относно прехвърлянето на активите на HCz (asset deal).

114 Освен това съгласно постоянната съдебна практика в рамките на жалба за отмяна законосъобразността на обжалвания акт трябва да се преценява в съответствие с фактическите и правни обстоятелства, които са съществували към момента на приемането на акта (вж. Решение на Съда от 7 февруари 1979 г. по дело Франция/Комисия, 15/76 и 16/76, Recueil, стр. 321, точка 7 и Решение по дело SMI, точка 109 по-горе, точка 39 и цитираната съдебна практика).

115 Към момента на приемане на Решението обаче, а именно 5 юли 2005 г., HCz все още е притежавало MH и MH Plus, тъй като продажбата на ISD е извършена едва на 30 септември 2005 г. Тази последваща продажба на MH на ISD обаче е без значение за законосъобразността на Решението. Всъщност събития, настъпили след приемането на Решението, не могат да доведат до незаконосъобразност на последното с обратно действие. Ето защо настоящото правно основание е неотносимо, тъй като жалбоподателите оспорват операция, която не е разгледана в Решението.

116 От това следва, че доводите на жалбоподателите ISD и IUD, изведени от Решение по дело Banks, точка 106 по-горе, от Решение по дело SMI и от Решение по дело CDA Datenträger Albrechts/Комисия, точка 109 по-горе, нямат никакво значение в рамките на настоящото дело. Всъщност в Решение по дело Banks Съдът е изследвал възможността да се иска възстановяване на помощта след продажбата на предприятието получател. Последвалите Решение по дело SMI и Решение по дело CDA Datenträger Albrechts/Комисия се отнасят до ситуация, в която, за разлика от настоящия случай, продажбата е извършена преди приемането на решението, разпореждащо възстановяване на помощта.

117 След приемането на Решението, разпореждащо възстановяване на спорната помощ, редът за възстановяване, включително въпросът каква част от общата сума трябва да се възстанови от всяко едно от солидарно задължените предприятия, следва да се определят от полските власти в рамките на прилагането на Решението.

118 От гореизложеното следва, че правното основание, изведено от явни грешки в преценката, трябва да бъде отхвърлено.

По правното основание, изведено от нарушение на правото на представяне на становище

— Доводи на страните

119 Жалбоподателите ISD и IUD претендират, че макар въпросните помощи да са били известни на Комисията, в резюмето на решението за започване на разследване не се споменавала спорната помощ. В решението за започване на разследване били посочени някои релевантни правни обстоятелства, но не били изведени никакви факти относно каквато и да било помощ като спорната такава. Текстът на резюмето не позволил на IUD да разбере за кои помощи се отнася разследването. Следователно IUD не знаело, че за него било необходимо да представи становище относно разглежданите помощи. Ето защо то не могло да упражни правото, което му е предоставено по член 88 ЕО и член 6 от Регламент № 659/1999.

120 В репликата жалбоподателите признават, че публикуваната в Официален вестник покана за представяне на становища посочва по-специално периода, за който се отнася процедурата по разследване. При все това тази информация се съдържала единствено във версията на решението за започване на разследване, публикувана на оригиналния език (полски), а не в резюмето. IUD обаче смятало, че може да се запознае с решението за започване на разследване въз основа на резюмето, публикувано на английски език.

121 Комисията отхвърля тези доводи. Тя посочва, че в стадия на започване на процедура по разследване правната оценка на релевантните факти по необходимост е предварителна, но че решението за започване на разследване ясно показвало, че тя е разгледала възможното съществуване на други помощи, изплатени на HCz и на HSCz, считано от 1997 г.

— Съображения на Първоинстанционния съд

122 Действително в резюмето на решението за започване на разследване, индивидуализиращо HCz като евентуален получател на държавна помощ, не са посочени нито спорната помощ, нито периодът 1997—2003 г.

123 При все това от самото естество на едно резюме произтича, че то не можа да съдържа цялата информация, включена в решението за започване на разследване. Освен това от публикуваната в Официален вестник покана за представяне на становища ясно личи, че само текстът на полски език е автентичен. На последно място, решението за започване на разследване е адресирано до Република Полша, чийто официален език е полският. Ето защо жалбоподателите не са можели да се ограничат до това да се запознаят с решението за започване на разследване само въз основа на публикуваното на английски език резюме. В свой интерес жалбоподателите е трябвало да извършат превод на това решение, ако въпреки обстоятелството, че ISD е полско предприятие, те не са разбирали това решение.

124 Що се отнася до самото решение за започване на разследване, от съдебната практика произтича, че фазата на разследването, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО, е предназначена да позволи на Комисията да разполага с пълна информация за всички данни по преписката (Решение на Съда от 2 април 1998 г. по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, C-367/95 P, Recueil, стр. I-1719, точка 38).

125 Съгласно член 6, параграф 1 от Регламент № 659/1999 решението за започване на разследване обобщава релевантните фактически и правни въпроси, включва „предварителна оценка" от страна на Комисията за характера на помощта по предложената мярка и излага съмненията по отношение на съвместимостта ѝ с общия пазар. Освен това решението поканва съответната държава членка и другите заинтересовани страни да представят своите становища.

126 Както личи от текста на горепосочената разпоредба, анализът на Комисията по необходимост има предварителен характер. Следователно Комисията не може да бъде задължена да представи завършен анализ по отношение на разглежданата помощ в съобщението си за започване на тази процедура. За сметка на това Комисията трябва да определи в достатъчна степен рамките на своята проверка, за да не лиши от смисъл правото на заинтересованите лица да представят становища (Решение на Първоинстанционния съд от 31 май 2006 г. по дело Kuwait Petroleum (Nederland)/Комисия, T-354/99, Recueil, стр. II-1475, точка 85).

127 При все това точки 6, 32 и 51 от решението за започване на разследване, чийто текст на полски език е публикуван в Официален вестник, показват ясно, че Комисията разглежда евентуалното съществуване на множество помощи, изплатени на HCz и на HSCz, считано от 1997 г. Всъщност в точка 6 тя констатира, че „[в]ъз основа на наличната към този момент информация изглежда, че HCz е получило различни държавни помощи след началото на периода на преструктуриране през 1997 г.“ В точка 32 Комисията пояснява, че „[в] рамките на тази процедура следва да се разгледа всяка помощ, предоставена на HCz считано от 1 януари 1997 г.“ Ето защо тя иска от полските власти „[п]одробна информация относно размера и предназначението на всички държавни помощи, отпуснати от [Република] Полша на HCz считано от 1997 г.“ (точка 51).

128 Въпреки че решението за започване на разследване не посочва изрично помощи за преструктуриране, нито сумата от 19 699 452 PLN, от неговия текст все пак ясно личи, че Комисията е започнала изчерпателна процедура, включваща всички предоставени на HCz помощи, считано от 1997 г.

129 От гореизложеното следва, че Комисията е определила в достатъчна степен рамките на своята проверка в решението за започване на разследването, за да бъде дадена възможност на заинтересованите лица да представят своите становища. Ето защо настоящото правно основание следва да се отхвърли.

По правното основание, изведено от нарушение на принципа на оправдани правни очаквания

— Доводи на страните

130 Жалбоподателите ISD и IUD твърдят, че обстоятелството, че Комисията не е посочила с точност в решението за започване на разследване държавните помощи, чието премахване тя изисква в Решението, води и до незаконосъобразност на Решението поради нарушение на принципа на оправдани правни очаквания. Те посочват, че оправданите им правни очаквания се основавали също на обстоятелството, че IUD е очаквало спорната помощ да бъде счетена за възстановена в приложение на съдебната практика по дело Banks, точка 106 по-горе, и че предоставената преди 2003 г. помощ е била надлежно съобщена на Комисията.

131 В рамките на следващото правно основание жалбоподателите добавят, че Комисията е породила у тях увереност, че получените от HCz помощи няма да бъдат премахнати. Въпреки че спорната помощ била приета за незаконна, в случая били налице изключителни обстоятелства. Всъщност, след като в мотивите на своето предложение от 26 май 2003 г. за решение на Съвета Комисията признава, че предвиденото в член 8, параграф 4 от Протокол № 2 удължаване на срока на действието на дерогацията ще има за последица узаконяване с обратна сила на неправомерно отпуснатите помощи след влизането в сила на Европейското споразумение, жалбоподателите имали правно основание да очакват, че Комисията няма да изисква възстановяване на получените от HCz помощи. Те посочват, че макар за спорната помощ да не е било направено уведомление по смисъла на членове 87 ЕО и 88 ЕО, тя е била „надлежно обявена“ съгласно релевантните процедури по Протокол № 2.

132 Комисията оспорва тези доводи и твърди, че жалбоподателите не могат да се позоват на принципа на оправдани правни очаквания в този случай.

— Съображения на Първоинстанционния съд

133 По отношение на твърдяната липса на прецизност на решението за започване на разследване следва да се направи препращане към преценката на предходното правно основание, при която — след като бе напомнено, че подобно решение по необходимост има предварителен характер — бе прието, че в решението за започване на разследването Комисията въпреки това е определила в достатъчна степен рамките на своята проверка (вж. точки 126—129 по-горе). Ето защо липсата на изрично посочване на спорната помощ в решението за започване на разследване не позволява на жалбоподателите да се позовават на нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания.

134 Доколкото жалбоподателите се позовават на своето очакване, че спорната помощ ще бъде счетена за възстановена, следва да се констатира, че подобно очакване не може да бъде защитено на основание на принципа на защита на оправданите правни очаквания. Всъщност жалбоподателите нито са били подтикнати от акт на Общността да приемат решение, което впоследствие е довело до отрицателни последици за тях (вж. в този смисъл Решение на Съда от 28 април 1988 г. по дело Mulder, 120/86, Recueil, стр. 2321, точка 24), нито са се ползвали от административен акт на общностна институция, с който се създават права и който е бил оттеглен с обратно действие от последната (вж. в този смисъл Решение на Съда от 17 април 1997 г. по дело de Compte/Парламент, C-90/95 P, Recueil, стр. I-1999, точка 35 и цитираната съдебна практика). Във всички случаи Решение по дело Banks, точка 106 по-горе, не е от значение за законосъобразността на Решението (вж. точка 116 по-горе).

135 Що се отнася до твърдяното узаконяване с обратна сила на незаконните помощи, следва да се напомни, че предприятията получатели на помощта по принцип могат да имат оправдани правни очаквания за нейната правомерност само ако тя е била предоставена при спазването на процедурата, предвидена в член 88 ЕО, и че грижливият икономически оператор поначало би трябвало да е в състояние да провери дали тази процедура е спазена (Решение на Съда от 20 март 1997 г. по дело Alcan Deutschland, C-24/95, Recueil, стр. I-1591, точка 25).

136 В настоящия случай е безспорно, че не е било направено уведомяване за спорната помощ. Всъщност последната е предоставена по време, когато Република Полша все още не е членка на Европейския съюз. Следователно уведомяването съгласно процедурата по член 88 ЕО не е било възможно.

137 Жалбоподателите твърдят, че спорната помощ е била „надлежно обявена“ съгласно релевантните процедури по Протокол № 2. В това отношение Първоинстанционният съд напомня, че член 8 от Протокол № 2 въвежда обща забрана за държавните помощи от всякакво естество, с изключение на дерогациите, допустими по Договора за ЕОВС. Този член предвижда и дерогация по отношение на изделия от стомана на ЕОВС за помощите за преструктуриране, която обаче е подчинена на определени условия и процедури.

138 При все това не било възможно тези процедури да породят оправдани правни очаквания у жалбоподателите. Всъщност посредством твърдението им, че спорната помощ е била „надлежно обявена“ съгласно процедурите по Протокол № 2, жалбоподателите явно се позовават на Решение 2003/588. В това решение Съветът установява, че планът за преструктуриране и бизнес плановете, предоставени на Комисията от Република Полша на 4 април 2003 г., отговарят на изискванията по член 8, параграф 4 от Протокол № 2. Трябва да се констатира обаче, че бизнес планът относно HCz не е бил представен на Комисията. Следователно съдържащото се в Решение 2003/588 одобрение не се отнася до него.

139 Относно изложението на мотивите на Комисията във връзка с посоченото по-горе предложение за решение на Съвета, съгласно което предвиденото в член 8, параграф 4 от Протокол № 2 удължаване на срока на действие на дерогацията ще има за последица узаконяване с обратна сила на всички неправомерно отпуснати помощи след влизането в сила на Европейското споразумение, следва да се констатира, че този текст не се среща в окончателния акт, приет от Съвета. Впрочем едно обикновено предложение на Комисията за решение на Съвета не може да породи оправдани правни очаквания за жалбоподателите.

140 От това следва, че правното основание, изведено от нарушение на принципа на оправдани правни очаквания, трябва да се отхвърли.

По правното основание, изведено от нарушение на член 14 от Регламент № 659/1999

— Доводи на страните

141 Жалбоподателите напомнят, че съгласно член 14, параграф 1 от Регламент № 659/1999 Комисията не изисква възстановяване на помощта, ако това противоречи на общ принцип на правото на Общността. С Решението Комисията обаче е нарушила принципа на защита на оправданите правни очаквания, принципа на правна сигурност и принципа на равно третиране.

142 На първо място, що се отнася до принципа на защита на оправданите правни очаквания, жалбоподателите изтъкват доводите, представени в точка 131 по-горе.

143 На второ място, що се отнася до принципа на правна сигурност, жалбоподателите твърдят, че той не допуска институция да изисква премахване на помощ, когато същата ѝ е била съобщена в рамките на план за преструктуриране на национална стоманодобивна индустрия и когато по нейно предложение друга институция е приела решение, с което обявява този план за съобразен с общностното право.

144 На трето място, що се отнася до принципа на равно третиране, жалбоподателите отбелязват, че като е изискала от Република Полша да възстанови предоставената помощ на HCz, а същевременно е приела за съвместима с Договора помощта,

отпусната на предприятията по приложение 1, Комисията е третирала по радикално различен начин две категории лица, чието правно и фактическо положение не се различава съществено — предприятията, посочени в списъка на приложение 1 към Протокол № 8, от една страна, и икономическото образувание, правоприемник на HCz, от друга страна.

145 Комисията оспорва тези доводи и твърди по-конкретно, че към нито един момент спорната помощ не е била одобрена от общностните или от полските органи на основание член 8, параграф 4 от Протокол № 2.

— Съображения на Първоинстанционния съд

146 В рамките на това правно основание жалбоподателите се позовават на нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания, на принципа на правна сигурност и на принципа на равно третиране в качеството им на общи принципи на общностното право по смисъла на член 14 от Регламент № 659/1999.

147 На първо място, що се отнася до твърдяното нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания, следва да се направи препращане към заключението, изведено при преценката на тези доводи в рамките на предходното правно основание (точка 140 по-горе).

148 На второ място, що се отнася до твърдяното нарушение на принципа на правна сигурност, в светлината на гореизложените съображения подобно правно основание също не може да бъде прието. Всъщност, както бе показано по-горе, поведението на Комисията не влиза в разрез с Решение 2003/588, тъй като последното не се отнася до бизнес плана относно HCz. Освен това е безспорно, че приложение 1 към Протокол № 8 съдържа имената на образуванията, на които е било позволено да получат държавни помощи и че HCz не е сред тях.

149 На трето място, що се отнася до твърдяното нарушение на принципа на равно третиране, следва да се отбележи, че именно обстоятелството, че HCz не е включено сред предприятията получатели, обосновава различно третиране спрямо последните. Доколкото Протокол № 8 предвижда различно третиране на предприятията получатели и на предприятията, които не са изброени в приложение 1 към посочения протокол, трябва да се констатира, че като източник на първично право този протокол е част от Договора за ЕО.

150 От гореизложеното следва, че правното основание, изведено от нарушение на член 14 от Регламент № 659/1999, трябва да се отхвърли.

По правното основание, изведено от нарушение на Регламент № 794/2004

— Доводи на страните

151 В случай че Първоинстанционният съд приеме за неоснователни гореизложените правни основания, жалбоподателите твърдят, че при все това следва да бъде отменен член 3, параграф 2, втора алинея от Решението, който се отнася до изчисляването на дължимите лихви. Всъщност Комисията не е взела предвид целта на членове 9 и 11 от Регламент № 794/2004, а именно възстановяване на положението, съществувало преди отпускането на незаконната помощ (status quo ante), като е изисквала лихви върху възстановяване на лихви, от една страна, и като е избрала лихвен процент, който е напълно чужд за действителността на полския пазар между 1997 г. и 2004 г., от друга страна.

152 На първо място, жалбоподателите твърдят, че по полското право лихви се начисляват единствено върху главницата на просрочените данъчни вземания и данъчните закони не предвиждат натрупване на лихвите, които се дължат върху тези просрочени вземания. Следователно предприятията получатели не били поставени в същото положение, в което са се намирали преди предоставянето на помощите, а в по-неизгодно положение.

153 На второ място, жалбоподателите посочват, че както подробно е обяснено в консултативното становище, съдържащо се в приложение A към настоящата жалба, в периода между 1997 г. и 2004 г. предприятията много рядко са получавали външен дълготраен капитал (пет или повече години) чрез използване на облигации или на банкови заеми, изразени в PLN. Те предпочитали заеми в чуждестранна валута пред тези в националната валута и „преобладаващата чуждестранна валута“ в този контекст бил щатският долар.

154 В желанието си да приложи лихвения процент на полските държавни облигации, Комисията не е използвала лихвения процент, отразяващ правилно предимството, от което се е ползвало HCz. Напротив, лихвеният процент на държавните облигации водел до надценяване на това предимство и възстановяването на лихвите поставяло предприятията получатели в по-неблагоприятно положение в сравнение със status quo ante. В действителност определящите лихвени проценти трябвало да са в границите между 4,24 % и 7,51 %, докато предлаганият от Комисията лихвен процент варирал между 5,50 % и 19,70 %. След отмяната на член 3, параграф 2, втора алинея от Решението Първоинстанционният съд трябвало да върне на Комисията преписката в частта ѝ относно лихвите за произнасяне на ново решение в съответствие с приложение A към настоящата жалба. В заключение жалбоподателите правят резюме на описаната в приложение A процедура за изчисляване и представят резултатите за периода 1997—2006 г.

155 Комисията отхвърля тези доводи.

— Съображения на Първоинстанционния съд

156 Последното правно основание на жалбоподателите се отнася до приложимия лихвен процент за възстановяването на спорната помощ. В този контекст жалбоподателите оспорват не само Решението, но и писмото от 7 юни 2006 г., в което Комисията фиксира този лихвен процент.

157 Що се отнася до Решението, трябва да се констатира, че в член 3, параграф 2, втора алинея от него Комисията само посочва, че подлежащите на възстановяване суми включват лихви от датата, на която помощта е предоставена на HCz, до датата на възстановяването им и че лихвите се изчисляват в съответствие с разпоредбите на глава V от Регламент № 794/2004. Доколкото жалбоподателите оспорват лихвения процент, приложим за възстановяването на спорната помощ, тяхното правно основание следователно е безпредметно, тъй като лихвеният процент не е фиксиран нито в разпоредителната част, нито в съображенията на Решението.

158 Освен това следва да се посочи, че в съображение 147 от Решението Комисията изрично посочва, че понеже за периода, за който се отнася отпускането на спорната помощ, за Полша не е съществувала средната аритметична стойност на междубанковите лихвени проценти за междубанковите заеми за период от пет години, в съответствие с член 9, параграф 4 от Регламент № 794/2004 приложимият лихвен процент за възстановяване на тази помощ трябвало да се основава на наличния лихвен процент, считан за уместен за този период.

159 Доколкото жалбоподателите оспорват съдържащия се в Решението метод за изчисляване на лихвите, следва да се отбележи, че констатациите в член 3, параграф 2, втора алинея от Решението имат изцяло декларативен характер, тъй като в тях само се прави позоваване на релевантните разпоредби на глава V от Регламент № 794/2004. Всъщност методът за изчисляване на лихвите произтича от самия Регламент № 794/2004. Жалбоподателите обаче не повдигат възражение за незаконосъобразност на този регламент.

160 По отношение на писмото от 7 юни 2006 г., в което Комисията фиксира лихвения процент, приложим за възстановяването на спорната помощ, жалбоподателите по същество твърдят, че избраният от Комисията референтен лихвен процент е напълно чужд за действителността на полския пазар към този момент и че лихвите не следвало да се изчисляват чрез натрупване.

161 Трябва да се констатира обаче, че тези твърдения за нарушения са неоснователни.

162 Всъщност, що се отнася до метода за фиксиране на лихвения процент, член 9, параграф 4 от Регламент № 794/2001 предвижда само че фиксирането на приложимия лихвен процент за възстановяването на помощта трябва да се извърши в „тясно сътрудничество“ със засегнатата държава членка.

163 Кореспонденцията между Комисията и полските власти, представена от първата след въпрос на Първоинстанционния съд, показва обаче, че фиксирането на приложимия лихвен процент за възстановяването на спорната помощ действително е извършено в „тясно сътрудничество“ с Република Полша. Всъщност в писмото си от 13 март 2006 г. полските власти предлагат като лихвени проценти за възстановяването лихвените проценти на полските държавни облигации съответно за пет и за десет години. Те искат да се извършва годишна актуализация на тези лихвени проценти и лихвите да не се изчисляват с натрупване, предвид положението на капиталовите пазари в Полша към този момент, което се характеризирало с много високи, но бързо спадащи лихвени проценти.

164 Комисията приема съществена част от тези предложения. Наистина, тя счита, че по съображения за съгласуваност вместо използването на два различни лихвени процента трябва да се прилага само лихвеният процент за облигациите за пет години за целия период 1997—2004 г. Въпреки това при определянето на приложимия лихвен процент в съответствие с член 9, параграф 4 от Регламент № 794/2004 Комисията е разполагала с известно право на преценка. Впрочем използването на един-единствен лихвен процент дори не е оспорено от жалбоподателите.

165 Що се отнася до метода на прилагане на лихвите, и по-конкретно до изчисляването на лихвите с натрупване, несъмнено Комисията е отхвърлила довода на Република Полша. При все това член 11, параграф 2 от Регламент № 794/2004 изрично уточнява, че лихвеният процент се прилага с натрупване до датата на възстановяване на помощта и че лихвата, която се е натрупала за предходна година, се добавя към главницата и върху нея също се дължи лихва през всяка от последващите години. Освен това член 13 от Регламент № 794/2004 предвижда, че членове 9 и 11 от същия се прилагат във връзка с което и да било решение за възстановяване, което е било оповестено след датата на влизане в сила на този регламент. Тъй като Регламент № 794/2004 е влязъл в сила през май 2004 г., той следователно се е прилагал към момента на приемането на Решението, така че Комисията е била длъжна да изисква лихвата да се изчислява с натрупване.

166 При тези условия и предвид това, че полските власти са предложили спорните референтни лихвени проценти, не може да се приеме, че Комисията не е изпълнила задължението си да фиксира лихвен процент за възстановяване на помощта в тясно сътрудничество с Република Полша, че е допуснала явна грешка в преценката или че неправилно е приложила посочения лихвен процент с натрупване.

167 От това следва, че правното основание, изведено от нарушение на Регламент № 794/2004, трябва да се отхвърли.

168 С оглед на това, че са отхвърлени всички правни основания на жалбоподателите, жалбата трябва да се отхвърли изцяло.

**По съдебните разноски**

169 По смисъла на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателите са загубили делото, те трябва да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски в съответствие с искането на Комисията.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (осми състав)

реши:

1) **Отхвърля жалбите.**

2) **Осъжда ISD Polska sp. z o.o. и Industrial Union of Donbass Corp. да заплатят съдебните разноски.**

Martins Ribeiro Papasavvas Dittrich

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 1 юли 2009 година.

Подписи

# Съдържание

Правна уредба . . . . . II - 2192

Обстоятелства в основата на спора . . . . . II - 2200

Производство и искания на страните . . . . . II - 2205

От правна страна . . . . . II - 2208

По допустимостта на жалбите . . . . . II - 2208

По процесуалната легитимация . . . . . II - 2208

— Доводи на страните . . . . . II - 2208

— Съображения на Първоинстанционния съд . . . . . II - 2210

По просрочения характер на жалбите . . . . . II - 2212

— Доводи на страните . . . . . II - 2212

— Съображения на Първоинстанционния съд . . . . . II - 2214

По допустимостта на жалбата срещу писмото от 7 юни 2006 г. . . . . II - 2215

— Доводи на страните . . . . . II - 2215

— Съображения на Първоинстанционния съд . . . . . II - 2217

По допустимостта на третото, четвъртото и шестото искане по жалбата . . . . . II - 2219

Доводи на страните . . . . . II - 2219

Съображения на Първоинстанционния съд . . . . . II - 2220

По съществото на спора . . . . . II - 2221

По правното основание, изведено от нарушение на Протокол № 8 . . . . . II - 2221

— Доводи на страните . . . . . II - 2221

— Съображения на Първоинстанционния съд . . . . . II - 2223

По правното основание, изведено от явна грешка в преценката . . . . . II - 2227

— Доводи на страните . . . . . II - 2227

— Съображения на Първоинстанционния съд . . . . . II - 2229

По правното основание, изведено от нарушение на правото на представяне на становище . . . . . II - 2231

— Доводи на страните . . . . . II - 2231

— Съображения на Първоинстанционния съд . . . . . II - 2232

По правното основание, изведено от нарушение на принципа на оправдани правни очаквания . . . . . II - 2234

— Доводи на страните . . . . . II - 2234

— Съображения на Първоинстанционния съд . . . . . II - 2235

По правното основание, изведено от нарушение на член 14 от Регламент № 659/1999 . . . . . II - 2237

— Доводи на страните . . . . . II - 2237

— Съображения на Първоинстанционния съд . . . . . II - 2238

По правното основание, изведено от нарушение на Регламент № 794/2004 . . . . II - 2239

— Доводи на страните . . . . . II - 2239

— Съображения на Първоинстанционния съд . . . . . II - 2241

По съдебните разноски . . . . . II - 2244